

Η λεγόμενη «Ισλαμιστική» τρομοκρατία:

(προέλευση, σύγχρονες μορφές και αντιμετώπιση)

Οι Χαριτζήτες

του Άχμαντ Ελντίν
Διπλωματούχος Ισλαμικής Θεολογίας
Τζαμί αρ Ραχμάν
Αθήνα, 2015

© Δεν επιτρέπεται η αντιγραφή, αναπαραγωγή, αναδημοσίευση, μεταφόρτωση σε server, αποστολή, μετάδοση, διανομή ή χρήση αυτού του κειμένου και των περιεχομένων του για τη δημιουργία παράγωγων έργων χωρίς την εκ των προτέρων έγγραφη συγκατάθεση του συγγραφέα

بِسْمِ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ، وَبَعْدُ

Εισαγωγή:

Αυτό που λέμε σήμερα «Ισλαμιστική» τρομοκρατία ξεκίνησε από τρομοκράτες που στόχο είχαν Μουσουλμανικές χώρες, Μουσουλμανικές ηγεσίες και Μουσουλμανικούς πληθυσμούς. Η λεγόμενη «Ισλαμιστική» τρομοκρατία που «χτυπάει» πλέον και την πόρτα της Δύσης, τα τελευταία 20 χρόνια περίπου, ήταν αρκετά γνωστή στους Μουσουλμάνους οι οποίοι ήταν (και είναι) και τα πρώτα θύματα αυτού του εξτρεμισμού.

Σε αυτήν εδώ την έκθεση θα επιχειρήσουμε να σκιαγραφήσουμε αυτούς τους εξτρεμιστές που παρουσιάζονται ως Μουσουλμάνοι. Αυτό διότι είναι αναγκαίο να κατανοήσουμε ορθά τα ιστορικά και θεολογικά συμφραζόμενα αυτών των εξτρεμιστών όπως επίσης τις επινοημένες θεμελιώδεις αρχές τους οι οποίες δεν έχουν καμία απολύτως σχέση με το Ισλάμ και την ορθόδοξη θεολογία του.

Η Δύση πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι τα τρομοκρατικά χτυπήματα που επιχειρήθηκαν στα εδάφη της είναι απλά μια γεύση για το τι βιώνουν εδώ και πολλές δεκαετίες οι Μουσουλμανικές κοινωνίες.

Η μεθοδολογία των τρομοκρατών

Η μεθοδολογία των συγκεκριμένων τρομοκρατών είναι η βίαιη αντιπαράθεση με την ηγεσία. Κατ' αυτούς, η πολυπόθητη αλλαγή του κατεστημένου περνά από την κορυφή (ηγεσία) και έπειτα επεκτείνεται σαν «λογική» συνέχεια προς τα κάτω (λαός). Με άλλα λόγια πιστεύουν ότι προτεραιότητα είναι η βίαιη απομάκρυνση της «διεφθαρμένης» ηγεσίας και έπειτα ο λαός θα ακολουθήσει. Αυτή είναι κύρια προσέγγιση. Μια μέθοδος που στηρίζεται σε λενινιστικές μαρξιστικές και κουμμουνιστικές θεωρίες και με κύριους εκφραστές τους Σάηντ Κούτμπ (αδελφοί μουσουλμάνοι) και Τακί ου ντίν αν Ναμπαχάνι (Χίζμπ ατ Ταχρίρ).¹

Αυτή η μεθοδολογία προσέγγισης για μια «καλύτερη κοινωνία» είναι η κυρίαρχη στις τάξεις των λεγόμενων «Τζιχαντιστών». Από το 1960 και μετά, κάθε τρομοκρατική οργάνωση που επιχειρήσε βίαιες ανατροπές σε ηγεσίες Μουσουλμανικών χωρών στεφόταν με αποτυχία. Εξαίρεση

---

¹ Johannes Jansen, *The Neglected Duty*, 1986, σελ. 193

αποτελεί η επανάσταση στο Ιράν, όμως εκεί έχουμε μια διαφορετική δυναμική μιας και οι Ιρανοί δεν ασπάζονται το ορθόδοξο Ισλάμ. Παρολαυτα όμως, πολλοί εξτρεμιστές έχουν ισχυρό πρότυπο την Ιρανική επανάσταση.

Ας δούμε επιγραμματικά ορισμένες σημαντικές τρομοκρατικές ενέργειες του παρελθόντος στην Μέση Ανατολή:

1) Απρίλιος του 1974. Η «Ισλαμική Απελευθερωτική Οργάνωση», γνωστή επίσης ως «Σαμπάμπ Μουχάμαντ» επιχείρησε πραξικόπημα κάνοντας κατάληψη στην στρατιωτική ακαδημία του Καίρου. Στόχος ήταν ο πρόεδρος Σαντάντ.

2) Ιούλιος του 1977. Η εξτρεμιστική οργάνωση Τζαμαάτ αλ Τακφίρ ουάλ Χίτζρα, απήγαγε τον λέκτορα του Ισλαμικού πανεπιστημίου αλ Άζχαρ, τον Χουσάην αδ Δάχαμπι, στο Κάιρο. Ο αδ Δάχαμπι ήταν γνωστός επικριτής των εξτρεμιστών. Στη συνέχεια τον δολοφόνησαν επειδή τα αιτήματά τους δεν ικανοποιήθηκαν.

3) Νοέμβριος του 1979. Εξτρεμιστική οργάνωση εισέβαλε στους ιερούς τόπους του Ισλάμ, στην Μέκκα. Με οργανωμένο σχέδιο και πολύ προσεκτικό τρόπο οι τρομοκράτες μετέφεραν όπλα μέσα σε ρούχα και σάβανα. Υποστήριζαν ότι ανάμεσα τους είχε παρουσιαστεί ο Ιμám Μάχντι, ο δίκαιος ηγέτης που περιμένουν οι Μουσουλμάνοι στο τέλος των ημερών. Για 20 ημέρες, στον πιο ιερό χώρο του Ισλάμ, δεν ακούστηκε το κάλεσμα της προσευχής ούτε πραγματοποιήθηκε καμία προσευχή. Έπειτα από διάφορες αποτυχημένες διαπραγματεύσεις ο στρατός αναγκάστηκε να εισβάλει στον ιερό χώρο. Πολλά άτομα σκοτώθηκαν, ανάμεσα τους και ο ψευτο Μάχντι, οι υπόλοιποι εκτελέστηκαν ενώ άλλοι φυλακίστηκαν.

4) Οκτώβριος του 1981. Ο Αιγύπτιος πρόεδρος Ανουάρ Σαντάτ δολοφονείται στο Κάιρο από την εξτρεμιστική ομάδα «Τζαμαάτ αλ Τζιχάντ», ενώ παρακολουθούσε την παρέλαση η οποία ήταν αφιερωμένη στο πόλεμο του 1973.²

Αυτές οι τρομοκρατικές ενέργειες και άλλες πολλές σκοπό είχαν (και έχουν) να δημιουργήσουν ένα κενό στην εξουσία έτσι ώστε οι εξτρεμιστές να βρουν το κατάλληλο πάτημα για την πολυπόθητη «αλλαγή». Μετά από αυτό, όπως πιστεύουν, θα ακολουθήσει και ο λαός.

---

² Esposito, John, L. *Islamic Threat, Myth or Reality*, 1992, σελ. 26.

Γιατί;

Γιατί λειτουργούν καταυτόν τον τρόπο οι εξτρεμιστές τρομοκράτες; Αυτό διότι οραματίζονται (ανορθόδοξα) ένα Ισλαμικό Χαλιφάτο, όμοιο με αυτό της χρυσής εποχής του Ισλάμ, που θα εφαρμόζεται δήθεν το Ισλαμικό δίκαιο. Το όραμα αυτό εύκολα γοητεύει τους αδαείς Μουσουλμάνους, ιδιαίτερα αυτούς που έχουν αδικηθεί, η νιώθουν έτσι, από το κατεστημένο. Η πλανεμένη έννοια και το σχέδιο τους για ένα Ισλαμικό Χαλιφάτο είναι αυτό στην ουσία που τους ριζοσπαστικοποιεί στη πρώτη φάση και έπειτα τους φανατίζει εξτρεμιστικά.

Το Ισλαμικό χαλιφάτο μετατρέπεται σε κεντρικό δόγμα για τους εξτρεμιστές όταν στην πραγματικότητα είναι δευτερεύουσας και μικρότερης σημασίας στο Ισλάμ. Από αυτό το σημείο απορρέει και η πεποίθηση για την απαραίτητη δημιουργία ενός «Ισλαμικού κράτους» όπου με την σειρά του, για να επιτευχθεί, χρειάζεται το πολεμικό Τζιχάντ.

Τζιχάντ, Ισλαμικό κράτος, Ισλαμικό Χαλιφάτο και άλλες παρόμοιες έννοιες και λέξεις έχουν κυριολεκτικά κακοποιηθεί από αυτούς τους εξτρεμιστές και έχουν διαστρεβλωθεί με αιρετικό φανατισμό.

Ο εξτρεμιστής βλέπει τους δρόμους της Μαδρίτης και του Λονδίνου όπως βλέπει τους δρόμους της Μέκκας. Όλοι πρέπει να πεθάνουν, ένοχοι και αθώοι. Στόχος τους είναι ο κάθε ένας που ζει «σε εδάφη που επιτρέπεται η επίθεση» (κατόπιν δικού τους ορισμού). Κανένας απολύτως διαχωρισμός. Η μητέρα που παίρνει από το σχολείο το παιδί της και επιβιβάζεται σε λεωφορείο, ο μαθητής που πηγαίνει στο σχολείο, ο εργάτης που κατευθύνεται στην δουλειά του, όλοι τους πρέπει να πεθάνουν διότι δήθεν ζουν σε περιοχές που επιτρέπεται η επίθεση.

Σκοπός είναι να καλλιεργηθεί ο τρόμος στις καρδιές των ανθρώπων. Και όλα αυτά δήθεν για να έρθει στην εξουσία ο Νόμος του Αλλάχ. Όμως, ο νόμος του Αλλάχ είναι αυτός που στέκεται εναντίον τους και όχι υπέρ τους.

Ισλαμοφοβία

Όταν διάφοροι δημοσιογράφοι, πολιτικοί και αναλυτές σύνδεσαν τον εξτρεμισμό και την τρομοκρατία με το Ισλάμ, παρατηρήθηκε αυτό που λέμε ως «Ισλαμοφοβία»: Είναι η έχθρα προς το Ισλάμ και τους Μουσουλμάνους με την δικαιολογία της απειλής και της τρομοκρατίας. Η πρώτη αιτία της Ισλαμοφοβίας, πέρα από τα δυτικά γεωπολιτικά και

γεωστρατηγικά συμφέροντα, είναι οι ίδιοι οι εξτρεμιστές. Το εξτρεμιστικό τους κήρυγμα και η αιρετική μεθοδολογία τους λειτουργεί ως ανασταλτικός παράγοντας για να εκτιμηθεί η Ισλαμική Ορθόδοξη θεολογία και το Ισλάμ στο σύνολο του.

Εξτρεμισμός και Τρομοκρατία Vs Μετριοπάθεια της Ισλαμικής Ορθοδοξίας

Είναι πολύ σημαντικό να τονίσουμε ότι οι εξτρεμιστές τρομοκράτες που παρουσιάζονται με Ισλαμικό μανδύα δεν έχουν την παραμικρή σχέση με το Ισλάμ και τους Μουσουλμάνους. Τα άτομα αυτά όχι απλά χαρακτηρίζονται ως αιρετικοί από τις Ισλαμικές πηγές αλλά επίσης επισύρουν την κατάρα του Υψίστου

Ο Προφήτης Μουχάμαντ صلى الله عليه وسلم είπε: «Κατεστραμμένοι είναι εξτρεμιστές, κατεστραμμένοι είναι οι εξτρεμιστές, κατεστραμμένοι είναι οι εξτρεμιστές. (το επανέλαβε τρεις φορές)³

Επίσης ανέφερε: «Να προσέχετε την υπερβολή/εξτρεμισμό, διότι αυτό ήταν που οδήγησε τα προηγούμενα έθνη στην καταστροφή»⁴

Ο Προφήτης Μουχάμαντ صلى الله عليه وسلم προφήτεψε: «Πράγματι, οι οπαδοί των Γραφών (Ιουδαίοι – Χριστιανοί), πριν από εσάς, χωριστήκαν σε 72 ομάδες με σχέση τις επιθυμίες τους. Και σίγουρα το έθνος μου (Ούμα) θα χωριστεί σε 73 σέκτες με σχέση τις επιθυμίες τους. Όλοι τους θα καταλήξουν στην κόλαση της φωτιάς εκτός από μια. Και αυτή η μια (που θα σωθεί) είναι η Τζαμάα. Από το έθνος μου θα παρουσιαστούν αυτοί που θα παρακινούνται από τις επιθυμίες τους. Και αυτές οι επιθυμίες θα εξαπλωθούν έτσι όπως εξαπλώνεται η επιδημία και η αρρώστια. Δεν θα μείνει φλέβα ανεπηρέαστη.⁵

Και ποια είναι η Τζαμαά σύμφωνα με την Ισλαμική παράδοση; Είναι αυτή που τηρεί το Κοράνι, τις αυθεντικές προφητικές ρήσεις (χαντίθ), με την κατανόηση/μεθοδολογία των συντρόφων και πρώτων οπαδών του Προφήτη.⁶

³ Μουσλιμ 2670

⁴ Αχμαντ, Μούσαντ 1/215,347 – Τιμπν Μάτζα 3029

⁵ Τιμπν Αμπου Ασιμ, Κιταάμπ ασΣουννα, σελ. 7

⁶ Τιρμιδί, 2641

Και πως κατανοείται η «επιθυμία» στα προφητικά συμφραζόμενα; Είναι η αίρεση όπως εξήγησε ο μαθητής του Προφήτη, ο Ιμπν Αμπάς, όταν είπε: «Κάθε επιθυμία αίρεσης είναι πλάνη»⁷

Ένα από τα πολλά χαρακτηριστικά των εξτρεμιστών είναι ότι δεν παραδέχονται τον εξτρεμισμό τους. Πολύ λογικό θα πει κάποιος. Όμως υπάρχει μια ρητορική στις τάξεις τους που δεν είναι καθόλου λογική. Αυτή που λέει ότι δεν υπάρχει εξτρεμιστής η μετριοπαθής και όλα αυτά περί μετριοπάθειας και εξτρεμισμού είναι απόπειρες εχθρικές προς τους Μουσουλμάνους για να διαιρεθεί το Ισλάμ. Για παράδειγμα η εξτρεμιστική ομάδα Χίζμπ ατ Ταχρίρ λέει:

«Δεν πρέπει να αφήσουμε αυτές τις ταμπέλες περί μετριοπάθειας και εξτρεμισμού να μας διαιρέσουν. Να μην έρθουμε σε σύγκρουση μεταξύ μας εξαιτίας αυτών των λέξεων. Δεν υπάρχει τέτοιος διαχωρισμός στο Ισλάμ»⁸

Οι δηλώσεις του Προφήτη μας όμως είναι υπέρ αρκετές για να αναιρεθούν οι πλανεμένες θέσεις τους: «Κατεστραμμένοι είναι εξτρεμιστές» - «Να προσέχετε την υπερβολή/εξτρεμισμό, διότι αυτό ήταν που οδήγησε τα προηγούμενα έθνη στην καταστροφή».

Οι Ισλαμικές πηγές έχουν τοποθετηθεί με πολύ συγκεκριμένο τρόπο για το τι είναι η μετριοπάθεια και ο εξτρεμισμός. Οι πολέμιοι του Ισλάμ, και δυστυχώς ορισμένοι Μουσουλμάνοι, αγνοούν τους (Ισλαμικούς) ορισμούς αυτούς. Πέρα από την άγνοια τους, ορίζουν την μετριοπάθεια και τον εξτρεμισμό με βάση την προσωπική τους οπτική γωνία και όχι τι λέει το ίδιο το Ισλάμ. Εδώ αρχίζει και η διαστρέβλωση. Για τους πολέμιους ίσως είναι λογικό αλλά για αυτούς που αυτοαποκαλούνται Μουσουλμάνοι είναι απαράδεκτο.

Τι είναι λοιπόν μετριοπάθεια και εξτρεμισμός με βάση τις Ισλαμικές πηγές; Και οι δυο λέξεις αυτές ορίζονται με βάση την μεθοδολογία και την διδασκαλία του Προφήτη Μουχάμαντ ﷺ. Με άλλα λόγια μετριοπάθεια είναι αυτό που δίδαξε, έπραξε και ενέκρινε ο Προφήτης ενώ εξτρεμισμός είναι αυτό που δεν δίδαξε, δεν έπραξε και δεν ενέκρινε. Ο Ύψιστος λέει:

«Και ότι σας δίνει ο Απόστολος να το δέχεστε και ότι σας απαγορεύει να απομακρύνεστε» {Κοράνι 59:9}

⁷ Αλ Λάλικάη, Σάρχ Ουσοούλ αλ Ιτικαάντ, Αχλουρ Σούννα, 1/130

⁸ *Moderate or Extremist, Plans to divide the Muslim Community*, 1924

Επίσης:

«Αν τον υπακούσετε θα καθοδηγηθείτε στον ίσιο δρόμο» (Κοράνι 24:54)

Ο Προφήτης είπε: «Ο καλύτερος λόγος είναι το βιβλίο του Αλλάχ και η καλύτερη καθοδήγηση είναι η καθοδήγηση του Μουχάμαντ. Τα χειρότερα πράγματα είναι αυτά που επινοούνται/καινοτομίες (αίρεση) και κάθε καινοτομία οδηγεί στην πλάνη»⁹

Η μετριοπάθεια λοιπόν δεν ορίζεται με βάση το τι νομίζουμε εμείς ως μετριοπάθεια αλλά ορίζεται με βάση τις εντολές του Υψίστου και τις διδασκαλίες του Προφήτη του. Το ίδιο ακριβώς αφορά και τον εξτρεμισμό

Ορισμένοι από τους πρώτους Μουσουλμάνους, της εποχής του Αποστόλου μας, όταν συγκεντρώθηκαν μεταξύ τους, συζητώντας, ένας είπε από αυτούς «εγώ θα προσεύχομαι και δεν πρόκειται να κοιμηθώ» ένας άλλος είπε «εγώ θα νηστεύω συνεχόμενα και δεν θα την σταματήσω την νηστεία» ένας άλλος είπε «εγώ δεν πρόκειται να παντρευτώ (για λόγους αφοσίωσης)». Μόλις ο Προφήτης ﷺ πληροφορήθηκε την συζήτηση αυτή είπε «Τι συμβαίνει με αυτά τα άτομα που λένε αυτά τα λόγια (που σκέπτονται έτσι) εγώ νηστεύω και διακόπτω την νηστεία μου, προσεύχομαι και επίσης κοιμάμαι, και παντρεύομαι. Όποιος λοιπόν απεχθάνεται την Σούννα μου δεν είναι από εμένα (οπαδός μου)»¹⁰

Ο Προφήτης μας λοιπόν είναι πάνω στο δρόμο της μετριοπάθειας ενώ τα άτομα αυτά, για παράδειγμα, ήταν στο δρόμο του εξτρεμισμού (και βεβαίως διορθώθηκαν).

Να τονίσουμε κάτι εξίσου σημαντικό. Εξτρεμισμός δεν είναι μόνο η υπερβολή και να ξεπερνάς τα όρια του Υψίστου και της Σούννα του Προφήτη με το να προσθέτεις, εξτρεμισμός είναι επίσης αυτός που αφαιρεί (δεν τηρεί) τις Ισλαμικές υποχρεώσεις έτσι όπως ορίζονται από το Κοράνι και την Σούννα.

Όταν για παράδειγμα αρνείσαι το Χιτζαάμπ (Μαντίλα) στο όνομα της μετριοπάθειας τότε αυτό δεν είναι μετριοπάθεια αλλά εξτρεμισμός (προς την αντίθετη μεριά) ως προς τις Ισλαμικές υποχρεώσεις. Πολλά παραδείγματα μπορούμε να δώσουμε για αυτήν την κατηγορία του εξτρεμισμού.

⁹ Μούσλιμ, 867

¹⁰ Μπουχάρι 6101

Καταλαβαίνουμε λοιπόν ότι η μετριοπάθεια είναι αυτές καθαυτές οι εντολές του Αλλάχ και η μεθοδολογία του Προφήτη μας (Σούννα) με την κατανόηση των μαθητών του και των πρώτων ενάρετων οπαδών του (Σάλαφ).

Οι τρομοκράτες έχουν όνομα: Χαριτζήτες

Η τρομοκρατία των συγκεκριμένων «Μουσουλμάνων» (Τζιχαντιστές, Αλ Κάηντα κτλ) καταγράφεται και αναγνωρίζεται Ιστορικά και Ισλάμικα με τον όρο Χαριτζήτες/Χαριτζητισμός. Ο Προφήτης Μουχάμαντ ﷺ τους περιέγραψε λέγοντας:

«Θα διαβάζουν το Κοράνι αλλά δεν θα περνά τα λαρύγγια τους (δεν θα το κατανοούν). Θα τίθενται εκτός πίστης (αποστάτες) έτσι όπως βγαίνει ένα βέλος όταν τρυπά το θήραμα (με αυτήν την ταχύτητα και ευκολία). Θα πολεμούν τους Μουσουλμάνους και θα αγνοούν τους ειδωλολάτρες. Σε περίπτωση που θα τους αντίκριζα, όταν εμφανιστούν, θα τους έσφαζα με την σφαγή που δέχτηκε ο λαός του Άντ.»¹¹

Σε άλλη ρήση είπε: «Οι Χαριτζήτες είναι τα σκυλιά της κόλασης»¹²

Διαβάζουμε επίσης: «Σε κάθε εποχή θα εμφανίζονται μέχρι ο αντίχριστος να εμφανιστεί από τις τάξεις τους»¹³

Ο Γιουσάιφ Ιμπν Άμρ αφηγήθηκε: «ζήτησα από τον Σάχλ Ιμπν Χουνάηφ «Άκουσες τίποτα από τον Προφήτη σχετικά με τους Χαριτζήτες;» Είπε: «Τον άκουσα να λέει, ενώ έδειχνε με το χέρι του προς την μεριά του Ιράκ, «Θα εμφανιστούν εκεί (Ιράκ) ορισμένοι που θα απαγγέλουν το Κοράνι ενώ δεν θα κατεβαίνει πέρα από τα λαρύγγια τους (δεν θα το κατανοούν) και θα αφήνουν το Ισλάμ (αποστασία) έτσι όπως το βέλος περνά το θήραμα (με πολύ ευκολία).»¹⁴

Το παραπάνω χαντίθ είναι αρκετά ενδιαφέρον. Οι σημερινοί «Τζιχαντιστές», που βάση έχουν το Ιράκ, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι

---

¹¹ Ιμπν Μάτζα 174, Αν Νασάη 4103

¹² Ιμπν Μάτζα, 173

¹³ Ιμπν Μάτζα, 176

¹⁴ Μπουχάρι, 6934

ανήκουν στην αίρεση του Χαριτζητισμού σύμφωνα με την συναίνεση των λογίων¹⁵

Η Ισλαμική ιστορία καταγράφει ξεκάθαρα τους Χαριτζήτες ως υπεύθυνους για την δολοφονία του χαλίφη και σαχάμπι Ουθμάν καθώς επίσης η αίρεση τους και οι κακοδοξίες τους διαδόθηκαν και στο χαλιφάτο του Αλί (του ξάδελφου του Προφήτη) ο οποίος τους πολέμησε.

Οι Χαριτζήτες παρουσιάζονται ως Μουσουλμάνοι *που αδιαφορούν να διδαχτούν και να διδάξουν τα θεμέλια της πίστης* και της Ισλαμικής δογματικής διδασκαλίας. Επικεντρώνονται στα πολιτικά, στους νόμους και κυρίως στο πόλεμο (γιαυτο και η υπερβολική χρήση βίας). Αυτά είναι η σημαία τους με αποτέλεσμα όχι μόνο να παραπλανούνται αλλά και να παραπλανούν άλλους. Αυτό είναι το χαρακτηριστικό των «αδελφών Μουσουλμάνων», της Χίζμπ ατΤαχρίρ, των Κουτμπιστών, της αλ Κάιντα, και των λοιπών αιρετικών που η σημαία τους είναι όχι το Ισλάμ αλλά η καρεκλά και η εξουσία

Οι Χαριτζήτες, οι οποίοι είναι υπεύθυνοι για την σημερινή τρομοκρατία, αμαυρώνοντας την εικόνα του Ισλάμ και των Μουσουλμάνων, πιστεύουν επίσης *ότι ο Μουσουλμάνος που θα διαπράξει οποιοδήποτε μεγάλο αμάρτημα θεωρείται άπιστος*. Η ορθόδοξη Ισλαμική δογματική όμως το απορρίπτει διότι η αποστασία για έναν Μουσουλμάνο πραγματοποιείται όταν έχει διαπράξει πολυθεϊσμό (σιρκ) ή έχει πέσει σε ένα από τα ακυρωτικά του Ισλάμ. Ο Ύψιστος λέει: «Ο Αλλάχ δεν συγχωρεί, όποιον λατρεύει συνέταιρο μ' Αυτόν. Συγχωρεί όμως, στιδήποτε άλλο αμάρτημα και σ' όποιον θέλει» {Κοράνι 4:48}. Οι σημερινοί τρομοκράτες, που δυστυχώς αποκαλούνται Μουσουλμάνοι, έχουν ακριβώς την ίδια μεθοδολογία με την αίρεση των Χαριτζητών. **Σκοτώνουν Μουσουλμάνους, τους αποκαλούν άπιστους** αυτούς και τους ηγέτες τους, και συχνά στις τρομοκρατικές τους επιθέσεις τα θύματα είναι πιο πολλοί Μουσουλμάνοι με σύγκριση μη Μουσουλμάνους.

Σύγχρονες μορφές χαριτζητισμού: Οι αδελφοί Μουσουλμάνοι

Οι αδελφοί «Μουσουλμάνοι» (*Ιχουάν αλ Μουσλιμίν*) είναι μια οργάνωση που δημιουργήθηκε στην Αίγυπτο το 1928 με ιδρυτή τον Χάσαν Αλ Μπάνα ο οποίος άνηκε στην αίρεση του Σουφισμού και του Ασαριτισμού. Ένας από τους σημαντικούς ιδεολογικούς πατέρες αυτής της οργάνωσης, μαζί με τον Χάσαν αλ Μπάνα, είναι ο Σαήντ Κούτμπ που η ιδεολογία του, πέρα που έθεσε τα θεμέλια για την μεθοδολογία της οργάνωσης, αποτελεί και την μήτρα που γέννησε την σημερινή «Ισλαμική» τρομοκρατία.

¹⁵ <http://ahmadeldin.org/2014/07/14/suhaymee-isis/>

Ο Χάσαν αλ Μπάνα, ήταν αυτός που έφερε την υποτιθέμενη «χρυσή αρχή» της οργάνωσης. Αυτή ήταν να ενωθούν όλες οι αιρέσεις μαζί με το αυθεντικό Σουνιτικό Ισλάμ καθώς επίσης και με μη Μουσουλμάνους (Χριστιανοί, Ιουδαίοι κτλ) για να συγκεντρωθούν όσο το δυνατόν περισσότεροι οπαδοί που θα βοηθούσαν στην επίτευξη των στόχων της οργάνωσης, και βεβαίως των φιλοδοξιών των ηγετών της. Με αυτό ακριβώς το σκεπτικό οι αδελφοί «Μουσουλμάνοι» έκαναν συμμαχίες με το σιτικό καθεστώς του Ιράν.¹⁶

Ο Σαήντ Κούτμπ αποκαλούσε τις Μουσουλμανικές κοινωνίες και τους κυβερνήτες Μουσουλμάνους ως «άπιστους» και «αποστάτες» (τακφίρ). Εξέφραζε συχνά την αναγκαιότητα της επανάστασης και τις εξέγερσης εναντίον αυτών των ηγετών και απαιτούσε την αντικατάσταση τους¹⁷

Δεν είναι καθόλου τυχαίο που οι περισσότερες τρομοκρατικές επιθέσεις δεν ξεχωρίζουν Μουσουλμάνους από μη Μουσουλμάνους, με αποτέλεσμα οι νεκροί και τα θύματα να είναι πιο πολλοί Μουσουλμάνοι.¹⁸

Με βάση αυτά, και πολλά άλλα, οι αδελφοί Μουσουλμάνοι αποτελούν ένα χρήσιμο εργαλείο για την δημιουργία χάους και διαφθοράς, τόσο σε θρησκευτικό επίπεδο (λόγω αίρεσης και πλάνης) όσο και σε κοσμικό. Ο σκοπός τους δεν είναι το Ισλάμ αλλά οι πολιτικές τους φιλοδοξίες και η εξυπηρέτηση της κάθε γεωπολιτικής ατζέντας.

Ο Άλι Ασμάουι, πρώην μέλος της οργάνωσης, είχε βοηθήσει στην αναδιοργάνωση της αδελφότητας το 1965. Είχε στενές σχέσεις με τον Σαήντ Κούτμπ και με άλλα μέλη όπου συνελήφθη μαζί τους και φυλακίστηκε. Η αδελφότητα τον κατηγορήσε για προδοσία όταν έγραψε ορισμένα άρθρα σε μια εφημερίδα, τα οποία μετέπειτα έγιναν βιβλίο, στα οποία αποκάλυψε άγνωστες πτυχές για την μεθοδολογία της οργάνωσης, τους στόχους της, καθώς επίσης έκανε κάποιες αναφορές για ορισμένα ηγετικά στελέχη (όπως τον Κούτμπ).

Το βιβλίο του Ασμάουι καταπιάνεται με την αδελφότητα στο χρονικό διάστημα μεταξύ 1952 και 1970. Ασχολείται με τις συγκρούσεις μεταξύ των Ελεύθερων Αξιωματικών (που πήραν την εξουσία μετά την

---

¹⁶ Ομαρ αλ-Τιμισάνι, Το εμπνευσμένο δώρο: Χάσαν αλ Μπάνα, σελ 78.

¹⁷ «Ισλάμ και Δύση», από τν συλλογή του Michael Thompson, σελ. 44-45 και του Γιούσουφ αλ Καραντάουι (οπαδός των αδελφών Μουσουλμάνων) στο «Προτεραιότητες τους Ισλαμικού κινήματος» σελ 110

¹⁸ <http://cnsnews.com/news/article/sunni-muslim-extremists-committed-70-terrorist-murders-2011>

επανάσταση του 1952, στην Αίγυπτο) και στη συνέχεια μεταξύ του Γκαμάλ Άμπντ Ελ-Νάσερ και των αδελφών Μουσουλμάνων.

Ο Αλι Ασμάουι, καταυτήν την διάρκεια, αποκαλύπτει πολλά για την φαινομενική καλοσύνη που προσπαθούσε να απεικονίσει η αδελφότητα προς τα έξω, στην πραγματικότητα δεν ήταν τίποτα άλλο παρά ένας μανδύας για την άθλια κομματικοποίηση, πολιτικοποίηση, και τις πολιτικές απάτες των ηγετών τους με κύριο στόχο την διασφάλιση της ηγεσίας. Στην εισαγωγή του βιβλίου «Η μυστική ιστορία της Μουσουλμανικής Αδελφότητας» (2η έκδοση, σελ. 6), ο Ασμάουι γράφει:

«Είδα ότι πολλοί ηγέτες της αδελφότητας, που διέφυγαν από τις χώρες τους σε Δυτικές χώρες, βρήκαν τον τρόπο να έχουν τις καλύτερες σχέσεις με την «Σατανική Αμερική» που συνήθιζαν (στην αδελφότητα) να μας προειδοποιούν από αυτήν. Το αντίθετο μάλιστα, είχαν πολλές ωφέλειες από τις παροχές που έδινε η Αμερική στο λαό της και σε όσους ζούσαν σε αυτήν. Έγινε ξεκάθαρο σε εμένα η υποκριτική τους στάση, τα δυο τους πρόσωπα. Με το ένα (πρόσωπο) ήταν τα αυστηρά τους κηρύγματα να είμαστε απόμακροι από κάθε τι δυτικό, γιατί ήταν του Σατανά, και το άλλο πρόσωπο ήταν το ευγενικό προς τις Αμερικανικές δυνάμεις, που συμβιβαζόντουσαν στο κάθε τι για χάρη τους, μόνο και μόνο να τους εντυπωσιάσουν και να τους συμπαθήσουν έτσι ώστε στην συνέχεια να τους βοηθήσουν να ρίξουν τις κυβερνήσεις τους από τις χώρες που διέφυγαν¹⁹

Είχα καταλάβει ότι πρόκειται για μια τακτική απόκρυψης του πραγματικού τους χαρακτήρα από μεριά τους. Αυτό με οδήγησε να στραφώ εναντίον τους γιατί γνώριζα τα πράγματα και τις καταστάσεις τους πολύ καλά από μέσα. Είναι εξαιρετικοί διδάσκαλοι της υποκρισίας»

Δεν αποτελεί μυστικό ότι η αδελφότητα, λίγο μετά την ίδρυση της, είχε χρησιμοποιηθεί ως εργαλείο αποσταθεροποίησης προς τις Ισλαμικές κοινωνίες. Ενδιαφέρον επίσης είναι ότι αυτή η αποσταθεροποίηση, που εξυπηρετεί γεωπολιτικές ατζέντες, δεν είναι ως προς το συμφέρον των Μουσουλμάνων και των χωρών τους. Μπορεί να ισχυρίζονται ότι είναι εναντίον της «κακιάς Δύσης» αλλά την ίδια στιγμή κάνουν συμμαχίες και συνεργασίες με το σλόγκαν του «οτιδήποτε θα μας κάνει να φτάσουμε στην εξουσία τότε θα το χρησιμοποιήσουμε και θα το ακολουθήσουμε μέχρι το τέλος». Ένα πράγμα σαν το «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα»

---

¹⁹ Δες αραβική «άνοιξη»

Η σημερινή τρομοκρατία από δήθεν Μουσουλμάνους, πέρα που έχει σκοτώσει πολλούς αθώους ανθρώπους, Μουσουλμάνους και μη, που έχει αμαυρώσει εξαιρετικά την εικόνα του αυθεντικού Ισλάμ, έχει τις ρίζες της στην αδελφότητα και συγκεκριμένα στον Σαήντ Κούτμπ.

Ο Κούτμπ σε μια περίοδο 15 ετών, μεταξύ του 1925 και του 1940, επηρεάστηκε από δυτικές αθεϊστικές φιλοσοφίες και συγκεκριμένα από αυτές του Μάρξ²⁰

Στις αρχές του 1950 έγινε μέλος της αδελφότητας και αρχισυντάκτης του περιοδικού της οργάνωσης με την ονομασία «*αλ Ιχουάν αλ Μουσλιμίν*». Ο Κούτμπ θεωρείται, μαζί με τους υπόλοιπους πλανεμένους όπως τους Χομεϊνί, αλ Μαουντούντι, Χάσαν αλ Μπάνα, από τους κορυφαίους Μουσουλμάνους στοχαστές, όχι τόσο για τις ιδέες του αλλά κυρίως για τον δήθεν ηρωικό τρόπο που πέθανε. Εκτελέστηκε διά απαγχονισμού με την κατηγορία της υποκίνησης βίαιης επανάστασης στην Αίγυπτο (29 Αυγούστου το 1966).

Ο γνωστός σε όλους Αημαν αλ Ζαουάχιρι, που έγινε μέλος της «Ισλαμικής Τζιχάντ» και μετέπειτα ο μέντορας του Ίμπν Λάντεν (Μπίν Λάντεν), είναι ο «πιο κάλος μαθητής» του Μουχάμαντ Κούτμπ, αδελφού του Σαήντ Κουτμπ, ο οποίος είχε αναλάβει να προωθήσει τα έργα του αδελφού του²¹

Ο Ζαουάχιρι συνεχώς άκουγε από τον θείο του, τον Μαχφούζ Αζζάμ (στενός φίλος του Κούτμπ, από τους λίγους που είδαν τον Κούτμπ πριν την εκτέλεση του) για την «ηρωική στάση» του Κούτμπ στη φυλακή και στο μαρτύριο.²²

Επίλογος – Συμπέρασμα

Σε αυτήν την έκθεση αναλύσαμε και είδαμε το πως γεννήθηκε και από πού προέρχεται η λεγόμενη σημερινή «Ισλαμιστική» τρομοκρατία. Ένας εξτρεμισμός που απορρέει ξεκάθαρα από τους Χαριτζήτες και εκφράζεται στην σύγχρονη εποχή από τους Αδελφούς Μουσουλμάνους, την Χιζμπ ατ Ταχρίρ, την Αλ Κάηντα, τους αλ Μουχατζιρούν και πολλές άλλες οργανώσεις και πρόσωπα που ξεπηδούν συνεχώς, με την πιο πρόσφατη

---

²⁰ Σαλάχ αλ Χάλιντι, «από την γέννα στο μαρτύριο», βιογραφία του Σαήντ Κούτμπ, σελ 213-245

²¹ Kepel, *War for Muslim Minds*, 2004, σελ 174-5

²² Lawrence Wright, *Looming Tower*, 2006, σελ. 36

της ΙΣΙΣ. Όλοι τους αποτελούν τους χρήσιμους ηλίθιους για να αμαυρωθεί το Ισλάμ και οι Μουσουλμάνοι.

Ο μόνος τρόπος για να αντιμετωπιστεί αυτό το φαινόμενο είναι η γνώση και συγκεκριμένα η Ισλαμική Ορθόδοξη παιδεία. Να κατανοηθεί το Ισλάμ σύμφωνα με τους πρώτους ορθόδοξους Μουσουλμάνους (Σάλαφ) και όχι με βάση τις αιρετικές σέκτες.

وصلى الله وسلم وبارك على نبينا محمد